

MdR, Jazzgeschiedenis 632. Tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 24, solo drums, deel 2 en laatst. Als je zo heet: Luigi Paulino Alfredo Francesco Antonio Balassoni, is dat niet erg handig wanneer je jazzdrummer en entertainer bent. De man met die naam noemde zich dus maar Louis Bellson. Hij werd 26 juli 1924 in Rock Falls, Indiana, geboren, won in '40 een drum-competitie en speelde in 1941 bij Benny Goodman. Volgden Tommy Dorsey, Harry James, Count Basie, en van 1951 t/m '53 ~~ook~~ Duke Ellington waardoor hij een wereldnaam kreeg. Daarna leidde hij voornamelijk eigen bands en kleinere formaties, Bellson was hierbij een uitzondering onder de drummers omdat hij ook componeerde en arrangeerde. Tiny Kahn was ook zo'n uitzondering. Bellson bespeelt een ~~grote~~ uitgebreide drumset met veel tom toms en een groot aantal bekkens, zijn trademark werd het gebruik van twee bassdrums, verschillend gestemd natuurlijk. Hij gaf de Ellington band begin jaren vijftig de lift en swing die het orkest toen zo broodnodig had, kwam ook uitgebreid als solist naar voren. Het meest bekend werd zijn eigen werkje "Skin deep" dat u nu hoort in een concertuitvoering, opgenomen in Seattle, Washington, 25 maart 1952. Louis Bellson met het orkest van Duke Ellington in "Skin deep".

plaat 1

Duke Ellington a/h Orchestra: Skin deep (Louis Bellson)
 1/1 - 7:25 faden in appl - RCA Victor PM 42852 voor RCA Victor
 "Skin deep", concert in Seattle, Washington, op 25 maart 1952
 door Duke Ellington and his Orchestra. Cat Anderson, Willy Cook, Clark Terry en Ray Nance-trompet, Britt Woodman, Quentin Jackson en Juan Tizol-trombone, Russell Procope en Willie Smith-alt-, Paul Gonsalves en Jimmy Hamilton-tenor-, Harry Carney-baritonsaxofon. Duke Ellington-piano, Wendell Marshall-bas, en Louis Bellson-drums, de solist die het stuk ook maakte. Bellson en vooral Pearl Bailey zorgden in 1952 voor sensatie door hun gemengd huwelijk, dat pas eindigde met de dood van de zangeres-danseres-actrice toen zij in 1990 overleed. Bellson is nog steeds zeer actief.

Maxwell Roach zijn we al ontelbare keren tegengekomen in deze jazzgeschiedenis als big band drummer, bij kleine Bebop-formaties, zijn mooiste kwintet was dat met Clifford Brown begin jaren vijftig. Roach werd 10 januari 1924 geboren in Newland, North Carolina, hij is net als Louis Bellson, ze verschillen vijf maanden in leeftijd, nog steeds zeer actief. Ik koos van Roach twee onbegeleide soli. De eerste dateert van het fameuze Massey Hall-concert door The Quintet of the Year met Gillespie, Parker, Bud Powell en Mingus, in Toronto, Canada, dat Mingus opnam voor zijn Debut label. "Drum conversation".

plaat 2 Max Roach: Drum conversation (Max Roach)
2/voorlaatst - 4:09 incl. aank. - Gala Records GLP 328
"Drum conversation" van en door Max Roach, Massey Hall, Toronto, Canada, 15 mei 1953 voor Debut. Roach, meer dan enig andere drummer, besteedt aandacht aan de vorm van een solo, hij bouwt die solo op als iedere grote jazz-instrumentalist. Hij kan alleen al met de hi-hat wonderen van variatie in sound en ritmen creëren. De tweede solo die ik koos speelde hij voor Riverside in NYC, 4 september 1958. Bijna dezelfde titel: "Conversation".

plaat 3 Max Roach: Conversation (Max Roach)
2/laatste - 3:49 - Jazzland JLP 79
"Conversation". Max Roach op 4 september 1958 in NYC voor Riverside. Ook Art Blakey - 1919/1990 - was zeer vaak te horen in deze Jazzgeschiedenis, met zijn Jazz Messengers bv., en ook al in de vorige aflevering. Nu als afsluiting het derde en laatste deel van zijn 'Drum Thunder Suite' voor Columbia in NYC, 22 februari 1957. Blakey en ex-Basie-drummer Jo Jones bespelen de gebruikelijke drumset, daarbij Sabu Martinez-bongoes, Candido Camero-congas en Specs Wright-pauken. Verder pianist Ray Bryant en de musicus die het stuk maakte: bassist/cellist Oscar Pettiford. "Oscalypso".

plaat 4 Art Blakey Percussion Ensemble: Oscalypso (Oscar Pettiford)
1/laatst - 8:43 - CBS 99042

"Oscalypto" van Oscar Pettiford, door het Art Blakey Percussion Ensemble voor Columbia in NYC, 22 februari 1957.

Art Blakey en Jo Jones-drums, Sabu Martinez-bongoes, Candido Camero-congas, Specs Wright-pauken, Ray Bryant-piano, Oscar Pettiford-bas en cello. ^{brenjt} Volgende keer een instrument dat ~~was~~ maar tot één aflevering ~~was~~, de hoorn.

Dit was Jazzgeschiedenis 632, MdR.

0 0 0 0 0